

דברי הכפר

לכל בית כפר-הנשיא
שנה טובה ומבורכת!

עודד פלד

בשלהי קיץ

בשלהי קיץ
חוזרים ממסעי כוכבים
חמים,

סוסים
בשדה פתוח,
זוקפים רעמה אל שוקת הרוח
רוחקים מצינת הלילות המכסים

עוד מעט תקלה שנה
[רועדת תאסף אל אורות
הזיכרון כמחשבת ציד
אחרונה]
שלהי קיץ,
וכבר שעטת אפרים במקהלת
פעמוני-אור

גיליון מס 1967 * כ"ו אלול תשס"ה * 30 בספטמבר 2005

כפר-הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il

שנה טובה, שנה טובה, שנה טובה,
שנה שקטה, שנה יפה, שנה שלווה,
שהשנה הזאת תהיה שנה טובה,
שנת שלום, ושנת חלום ואהבה.

שנה טובה, שנה טובה לגמדים,
ולנסיכות שבספרי הילדים,
לאמהות ולאבות ולדודים,
ובמיוחד שנה טובה לילדים

שנה טובה ומאירה לכוכבים,
לרחוקים, וגם לאלה שקרובים,
ולכוכב שלי מעל לצפצפה
שנה של אור, שנה טובה, שנה יפה.

שנה טובה למטוסים המהירים
אשר טסים להם מעבר להרים,
ולילדים המקנאים בהם כל כך
שנה טובה, שנה טובה ומתוקה.

שנה טובה לתפוזים בפרדסים,
שנה טובה לרכבות על הפסים,
לדייגים, ואם אפשר גם לדגים,
שנה טובה לחופשים ולחגים.

שנת הצלחה, שנה טובה, שנה יפה
תהיה לאיש אשר תוקע בשופר,
שתקיעתו תחדור את כל הרקיעים
ושתגיע לרקיע השביעי

מילים: לאה נאור

ש
נ
ה
ט
ו
ב
ה

ש
נ
ה
ט
ו
ב
ה

ש
נ
ה
ט
ו
ב
ה

ש
נ
ה
ט
ו
ב
ה

**בשבוע הבא עלון "דברי הכפר" יוצא לחופשת חג, חכו לו שוב
בשבוע שלאחריו.**

**נאחל לעצמנו שבשנה הבאה יהיו לנו בעלון הזה רק דברים
טובים לומר, לברך, להתברך, לשמוח על כל מה שיש.**

בברכת שנה טובה.

בשם המערכת; שושנה ש.

Happy
Birthday

ימי הולדת

7/10	איזק תלם-פוטש אורן פרלסון אייל אורן (נכד-ריינס) עודד כץ יוחאי ג'קסון אופק בכר (נכדה-קולט)	2/10	מעין כהן (נכדה רותי מרכס) לפיד בר-דוד
		3/10	אודי וולר (נכד רינה כהן)
		4/10	יבין בן רשף
8/10	שריטה סינה	5/10	זיוה מלינה מוריה מימרן (נכדה נמנוב)
		6/10	דניאלה בלוך (נכדה בן-חיים) רז קורן

ימי נישואין

2/10	בוני מילר ויגאל בן-חיים קורין ותמיר שפרונג
3/10	גינט ואמיר נמנוב ליאת ואייל גולן
5/10	נטשה (ארנולד) ושחר כמרן

נזכור

כח באלול תשמ"ט 27.9.89 ג'וני טנא

Happy Birthday

בני פורסטר – 75	13/10	יהונתן יעקב (נכד-ווינטרוב) עידו גלבוע (נכד ר. כהן)	9/10
עירית ינטיס רביב מרקוסון			
דוד ריפקינד סלה לוין (נכדה)	14/10	נעמי רחמני ספיר לוי (נכדה-סמברג) ג'וסי פרלסון (נכדה)	10/10
רענן טנא רז מעין דישון בלגורי יונתן טוביס	15/10	יואב עדר אהוד המאירי עידן כרם (נכד לופוב-ווינטרוב) נוח תלם (נכד)	11/10
		אבלין וולאך	12/10

ימי נישואין

רחל ואילן גינת	10/10
קרול וגרשון שרק	11/10
נעמי ופרץ כהן	14/10
יינג ואלי ריפקינד	15/10

נזכור

ניל שרקי	13.9.02	ז בתשרי תשס"ג
גב' רוז מסר	13.9.75	ח בתשרי תשכ"ו
אסתר סינה	13.10.5	יא בתשרי תש"ך

פינוקים

** קבוצת הכדורסל של בי"ס "עמק החולה" החלה ברגל ימין את ליגת העל לבתי-ספר, לאחר שניצחו את קרית-מוצקין, למי שלא יודע קבוצת "עמק החולה" היא אלופת המדינה.

** ביום חמישי האחרון התקיים ערב לזכרו של צביקה קורנבליט ז"ל. מספרים שבאו מקרוב ומרחוק לזכור ולספר על האדם הנפלא שתרם כל כך הרבה לדו-קיום בין כה"נ, טובא וחצור.

** מיכל מייזלס (תושבת), עוזבת אותנו לאחר מספר שנים. מאחלים לך בהצלחה בדרכך החדשה.

** התחילו / מסיימים לסייד ולשפץ את חדרי האולפן עבור החיילים הבודדים החדשים שבדרך אלינו, אולי מישהו מוכן לאמץ?

** בנובמבר תיערך מסיבת מתגייסים / משתחררים, אז אנא התחילו להכין משהו לערב זה.

** אילן מדינה ירד כיתה. למי שלא שם לב הוא החל להדריך בתלון הבוגר לאחר הדרכה של מספר שנים בנעורו / נעורים, מאחלים לך בהצלחה. יגיל אורן ואביטל (תושבת) מדריכים את הנעורים / נעורו, גם לכם בהצלחה. ולאילה אדלשטיין המון תודה על שלושה חודשים נהדרים.

** תיקון מהשבוע שעבר: **הדר בסו** סיימה את המשחה במקום הראשון ביחד עם שחיינית נוספת שהגיעה יחד איתה לקו הסיום. כל הכבוד הדר, תמשיכי את המסורת.

** עוד שלושה ימים ערב ראש השנה, ככה חולפת לנו עוד שנה ולא שמנו לב. איש חכם אחד אמר פעם שהחיים הם כמו קופסת בונבוניירה, כי לא יודעים למה לצפות. אז רצינו לאחל לכולנו: יהודים, מוסלמים, נוצרים, יהודים למען ישו, נוצרים למען משה, בודהיסטים ועובדי אלילים למיניהם

שנה טובה ומתוקה

ומצפים שהשנה הבאה תהיה שנה מאושרת.

** בני י"א היו לפני שבועיים בשבוע גדנ"ע בשדה-בוקר וחזרו מלאי חוויות.

** החברה מי"ב חזרו מהמסע לפולין השבוע. בני כתי י' נהנו מהשקט והשלווה (והקורנפלקס).

** לאגמון החולה הגיעו 4 עגורים ועוד מס' סוגי ציפורים, ככה זה בסתיו. יש סיור חדש בכנרת, עם שייט, בעקבות ציפורי המים, בהחלט שווה. נפתח חוג צפרות, גם למשפחות וגם לוותיקים, גם קורס טיבוע נפתח. פרטים על לוח המודעות בחדר-האוכל.

** לשילו איילון שהתגייס לצה"ל, שיהיה בהצלחה ושרות מעניין.

שבת שלום ושבוע טוב, מאיתנו איציק ב"ד והנעורים.

תודות אנו רוצים להביע את תודתנו לכל החברים ששלחו לנו מתנות וברכות עם הולדת בנו ראוּבן. אורן וניקול מנדז'גורסקי

מתוך דברים שנאמרו בערב לזכרו של צביקה ז"ל

כשהייתי נערה צביקה היה כבר מדריך מוסמך לריקודי עם והשתתף בכל הקורסים וההשתלמויות. אני וכדורגל אף פעם לא התחברנו, ולא הבנתי בדיוק מה קורה שם על המגרש. הביטוי של פרופ' ישעיהו ליבוביץ שאמר כי משחק זה לגביו הוא "11 חוליגנים רצים אחרי כדור אחד", פחות או יותר מיצה את העניין עבורי. צביקה אהב ריקודי עם, לימד ריקודים חדשים, והקפיד על הצעדים. אני שחשבתי שריקודי עם הם הבילוי האולטימטיבי, הכי כייפי, הכי אצילי, ראיתי בצביקה רקדן מעולה. לעולם לא הבנתי מה הקשר של האיש בעל התנועות העדינות, לאחד-עשר החוליגנים במגרש, עד שראיתי את צביקה משחק כדורגל. וכשראיתי את צביקה על המגרש הבנתי שגם את הכדורגל ניתן להפוך לאמנות. גם על המגרש כמו על במת הריקודים ניתן לבצע תנועות מדויקות ומחושבות, לשאוף לתיאום בין המשתתפים ולהראות כאילו אתה מחליק ממקום למקום ללא מאמץ. צביקה לגבי רקד גם על מגרש הכדורגל. צביקה גידל בכפר-הנשיא דור של חובבי ריקודי עם, הכין מופעים לחגים והשתתף עמנו בהרקדות. אז היינו רוקדים בערך כל שבועיים בערבי שישי. אז, כשלא היו טיפים ודיסקים, אורי גולן היה מנגן באקורדיון ואנו היינו מקפצים. דבר אחד אסור היה לבקש מצביקה, כשהתחילו ריקודי הזוגות, בנים הזמינו בנות ולעתים בנות הזמינו בנים. צביקה היה ג'נטלמן מהסוג הישן ומאוד התעצבן כאשר בת הזמינה אותו והוא פשוט סרב. רק כאשר הוא היה המזמין ניתן היה לרקוד עמו בריקודי הזוגות. לצערי במהלך השנים ויחד עם עול גידול הילדים, לא הצליח צביקה למצוא בתוך עצמו מספיק זמן או שמחת חיים כדי לרקוד. גם בכפר-הנשיא הפסיקו לרקוד והיה צריך לנסוע לחוגים באיזור כדי לרקוד. ולכן אני מרגישה שהפסדנו רקדן מיוחד. צביקה לעומת זאת פנה לאהבת חייו הראשונה כנראה, הכדורגל, והשקיע את כל זמנו הפנוי בחיבור הדור הבא למשחק זה.

צילה בן-רשף.

תודות מטובא

אנו תושבי טובא, מודים לכם על ערב מהנה שזכינו להשתתף בו וכל זאת למען חברנו היקר, צביקה ז"ל, שבזכות פועלו אנו מקווים להמשיך שיתוף פעולה בעוד הרבה תחומים ולחזק את השכנות הטובה בין ילדי טובא לילדי כפר-הנשיא. אנו אסירי תודה על שהקיבוץ נתן לנו בזמנו את הזכות להשתמש במגרש הכדורגל הישן של הקיבוץ וכל זאת כמובן בזכותו הנמרצת והבלתי נלאית של צביקה, אשר תרם מזמנו החופשי לאמן את צעירי טובא בהתנדבות במשך שלוש שנים. אני גם רוצה להודות על שיתוף הפעולה מקרב ידידי שבקיבוץ: אורה המר, צילה בן-רשף, שלמה ויסבקר ואביטל שובל.

ממני יונס המאמן
בשם כל צעירי טובא.

תודות לכל העוסקים במלאכה בערב לזכרו של צביקה קורנבליט ז"ל

לציונה מזרחי על ההדפסות והמוכנות לעזור בכל עת
לניסן פלמה ויבין בן-רשף על התפאורה היפה והכל-כך מתאימה
לנירה קורן על הכיבוד הנהדר, האכפתיות והדאגה
ליניר קורנבליט והחברים על סידור חדר-האוכל
לרות נאי על סריקת התמונות המקצועית למצגת
לאורי שובל על הצגת המצגת
לניב דדוש על עריכת הדיסקים לערב
לשוני וולך על שיפוץ הבמה, גם לשנים הבאות.
לאילן מדינה והצוות המסור: שני שובל, טל לינטון ולפיד בר-דוד
על התאורה, על ההגברה ושאר סידורי הבמה
ל"פוטו יהודה" על עריכת קטעי הוידאו
לרפי פרנק ושלמה ויסבקר על צילומי הוידאו
לנעה מעין על העמדת הריקוד של ילדי החוג לכדורגל,
על סבלנותה ונאמנותה.
לזיוה מלינה שהצליחה לאגד לאחר מאמצים כמעט נואשים
את להקת הריקוד החיננית.
לכל המשתתפים, הקוראים, הרוקדים והנגנים תודות רבות
על היענותכם ותרומתכם לערב.
תודה גדולה לשלמה ויפעת ויסבקר התומכים והמסורים,
אתם גדולים וכיף גדול לעבוד איתכם.

אביטל שובל

תודה ענקית

לא פחות, זה מה שמגיע למפיקת העל בכפר-הנשיא, אישה קטנה עם לב רגיש ורחב, טמפרמנט טורבו ונשמה גדולה גדולה!!
 התודה והברכה לאביטל שובל שעשתה יש מאין והפיקה ערב לזכרו של צביקה ז"ל, בדמותו, באופיו ובצלמו. ערב מרגש, מושקע וערוך באלגנטיות ברמה מקצועית, שגם במאי נודע כמו דני ליטאי ישב נפעם מערב שהיה מרגש במיוחד, שרק מפאת קוצר הזמן לא ניתן ליותר חברים לספר ולשתף אותנו בחוויות מעברו של צביקה. אני בטוח שיש עוד הרבה מה לספר, (גם לי).

אביטל התחילה מכלום, מבלי לדעת עם מה ועם מי להתחיל ובמאמץ רב אספה אינפורמציה על עברו של צביקה. פנתה לאנשים המתאימים ולאט לאט גיבשה תבנית של ערב זכרון שלא יהיה כבד מדי.
 אני אישית מאוד התרגשתי מהפניה של אביטל אלי לקרוא את הדברים שכתבתי על צביקה ביום מותו, ותמונת הגופה המוטלת בבית עדיין חרוטה בזיכרוני. הקריאה הייתה כבוד גדול עבורי.
 קשה להגיד על ערב זיכרון שהיה נחמד, מהנה, פצץ, אבל בהחלט כולם יצאו עם חיוך על הפנים ובהרגשה יותר קלה מאשר הם נכנסו לערב ועל כך אני רוצה לברך ולהודות לאביטל על הערב המכובד שהפיקה, כמוכן בעזרת חברים טובים עם רצון טוב וכמו שנהוג לומר אצל המזרחיים: "נחזיר לך בשמחות".
 מצרף לתודות את כל חברי כפר-הנשיא ואני בטוח שהם מצטרפים ברצון.

שלך, שבי.

תודה, תודה ושוב תודה

תודה רבה לכל מי שנתן יד בארגון ובפירוק לערב הזיכרון לאבי.
 לאילן וצוות ההגברה.
 לכל מי שבא לחלוק כבוד לאבי
 ותודה גדולה לאביטל ואורי, לשלמה ויפעת על ערב בלתי נשכח. אתם גדולים.
 תודה גם לכל מי ששכחתי.

יניר קורנבליט.

תגובה מצוות תושבים

הצטערת: לקרוא את הדברים ואת הכאב שהביעו קטיה וג'ורא בתחושתם כשיצאו את ביתם ועל כן, מבלי לגרוע מתחושות אלו ובעקבות מספר פניות של חברים אלי כחברה בצוות תושבים רציתי להרחיב את התמונה הכללית ולהתחיל בכך שעל פי החלטת המזכירות משפחה שיוצאת לשנת חופש ושבתה מושכר לתושבים מקבלת לכיסה 40% משכר הדירה (בדירה משפחתית ה-40% הוא כ-950 ₪ לחודש).

על פי רוב משפחות עם ילדים שעוברות מקום מגורים ושואות להשכיר כאן או בכל מקום אחר בית מחפשות לעשות זאת לא יאחר מתחילת אוגוסט, לאפשר להם להתארגן ולהתאקלם לפני תחילת שנת הלימודים. אני מניחה שהעיקוב שנכפה על קטיה וג'ורא, בניגוד לרצונם ולתוכניות שלהם, במעבר לביתם בחצור באמצע אוגוסט הוא שיצר את לוח הזמנים הצפוף של אריזת הבית והיציאה ממנו, שיפוצו וכניסת דיירים חדשים כמעט בו זמנית. בלי לשאול אני מניחה שלג'ורא וקטיה יש אינטרס לא פחות מלנו לקיבוצי שבתם יושכר מיד ולא יעמוד ריק. העיקוב שנוצר כמעט גרם למשפחה ששוכרת את ביתם כעת למצוא מקום מגורים אחר ואנו היינו נשארים עם דירה ריקה עם הפסד הכנסה גם לנו וגם ולקטיה וג'ורא.

באשר לעבודות בתוך הבית, ברור שצריך להביא בית שרוצים להשכיר לאיזשהו סטנדרט, צביעה תיקונים קטנים של בלאי, נקיון וכו'. ההחלטה בקיבוצי היא שהעבודה הזו הנה על חשבון המשפחה היוצאת לשנת חופש מכיון שא. הבית עדיין שלה ואחזקת הבית הנה על חשבון החבר (התושבים אגב חתומים על הסכם בו עליהם להחזיר את הבית באותו מצב בו קיבלו אותו – צבוע נקי וללא נזקים). ב. כאמור המשפחה מקבלת לידיה חלק גדול משכר הדירה.

חשוב היה לי להסביר את הדברים הללו ולהראות שלכל מטבע לפחות שני צדדים זאת מבלי להפחית כאמור מהכאב של קטיה וג'ורא בסיטואציה זו של יציאה מהבית שהיא בודאי קשה גם בלי כל התוספות הנלוות. אני מאחלת לכם הרבה הצלחה ומקווה מאוד שבסוף ההרפתקה תבחרו גם לחזור.

מילה אחרונה על נירה, קל מאוד להשמיץ, אבל העובדות הם שיש לנו שם מאוד טוב באזור מבחינת תושבים, אנחנו יכולים להיות הכי יקרים באזור ועדיין יש ביקוש רב, התושבים כאן נחמדים ומתאימים לסגנון ולאורח החיים שלנו, מוסיפים, תורמים ומשתלבים מבחינה חברתית דברים שהם לא מובנים מאליהם (כמי שידעת מה קורה בקיבוצים אחרים).

שרית קולינס

למטבע שני צדדים

אני רוצה להבהיר את העובדות בהקשר ליציאתם של ג'ורא וקטיה

- ❖ הם הודיעו על יציאה לשנת חופש בתחילת אוגוסט.
- ❖ כשהודעתי להם שהם זכאים ל- 40% משכר הדירה הם ביקשו להשכיר את הדירה בהקדם האפשרי.
- ❖ במהלך חודש אוגוסט הם שינו מספר פעמים את דעתם לגבי ביצוע המהלך ושינו את תאריך היציאה.
- ❖ קטיה אמרה לי במפורש שמצב הבית הוא ירוד במיוחד ("משקופים רקובים וכדומה") והיא מקווה שאוכל למצוא שוכרים לדירה.
- ❖ אני אמרתי לקטיה במפורש מספר פעמים שהדיירים החדשים מבקשים להיכנס לפני תחילת שנת הלימודים כי 4 בנותיהם צריכות להשתלב במערכת החינוך. קטיה ידעה שהבעל יוצא לחו"ל בענייני עבודה ב- 25.08.05 והתנאי היה שהם (השוכרים) יעברו לפחות יומיים לפני כן.
- ❖ נאמר לקטיה שבאפשרותם לנקות ולצבוע את הדירה לפני יציאתם וככה הם גם יקבלו אותה בחזרה או להשאירה כפי שהיא וכך היא גם תימסר חזרה.
- ❖ אני אמרתי לקטיה שאם הבית לא יימסר לי עד ה- 21.08.05 (יומיים לפני שהבית נמסר למשפחה החדשה ו- 4 ימים לפני יציאתו של הבעל לחו"ל) אני לא מתחייבת להשכיר את הבית.
- ❖ אם הייתי יודעת את מצב הבית ורמת ההזנחה התחזוקתית של הבית, שהוא דרך אגב בן 10 שנים בלבד, הייתי מתנה את השכרת הבית בקבלת המפתחות לפחות שבוע קודם.
- ❖ לסיכום – למרות שאין לדון אדם בשעת צער, ואני מקבלת ומבינה שיש קושי רב לעזוב בית- זאת הייתה הבחירה שלכם כולל לוח הזמנים הצפוף וחוסר ההתארגנות ליציאה. המצב שבו אתם השארתם את הבית והסביבה הקרובה דרש הרבה עבודה מצוות אחזקה שגררו הוצאות בהתאם. האם לדעתכם על הקהילה לשלם את ההוצאות האלה? לידיעתכם....."
- הפנים שפוגשים אנשים זרים שבאים לשכור דירה בקבוץ שלנו" הם הפנים שממלאים כל דירה וחדר פנוי בקיבוץ במידי (כולל רשימת המתנה) ובזכות הפנים האלו אתם זוכים ל- 40% משכר הדירה במהלך שנת החופש שבחרתם.

לכן – לתודה מכם אני לא ציפיתי אבל המכתב שכתבתם היה לא נכון ולא במקום בלשון המעטה. הייתי מצפה מאנשים כמוכם שלמדו גישור וחינוך שתהיו מסוגלים להביא ביקורת עניינית ונכונה ישירות אלי או לצוות תושבים ולא מעל דפי דברי הכפר שיוצא בתפוצת נאטו. ובכל זאת אני מאחלת לכם שנה טובה.

נירה קורן

עוזר על מנזר חי"ל

מכתב מאלישע וולפין שנגע ללבנו, וכן, אלישע, ידענו על מעשיה והערכנו אותה על-כך.

מרים, שולי, לאה ודוד שלום,

אימא היום סיפרה לי שמתי נפטרה. רציתי להביע את תנחומי. אני מבין, לאה, שהיא ממש מתה בזרועותייך. אימא סיפרה לי שהיא כבר כמה זמן דיברה על רצונה להצטרף לאיזי, ושהיא התעייפה מאוד.

אני זוכר את הימים שבהם זכינו בעוד שבועיים של חופש גדול לצורך קטיף התפוחים. מתי נכרתה בזיכרוני כאישה המופלאה שמילאה לבדה מיכל שלם בעוד אנו כולנו מתקשים לעמוד בחום הכבד ועובדים לאיטנו. המראה הזה של מתי קוטפת תפוחים בשקט, בזריזות, במיומנות, כאילו שזה הדבר החשוב ביותר בעולם כרגע, זיכרון זה נשאר איתי מאז (כבר 26 שנה!) ומן הסתם ישאר בזיכרוני עד יומי האחרון.

אתם אולי לא יודעים, אבל כשהייתי בצבא והורי היו בשליחות באנגליה, אימא שלכם הייתה שולחת לי חבילות! היא תמיד התעניינה בשלומי וגילתה חום אין סופי. עבורכם היא הייתה אימא, כמובן. עבורי היא תמיד דמתה למלאך נפלא. וכעת זה מה שהיא מלאך!

בכלל, דרכי האישית והמשפחתית נשזרה עמוק בחייכם לאורך השנים, ולכן חשתי צער מיוחד כשנדע לי שאימא נפטרה.

תנחומיי הכנים ביותר!

באהבה,

אלישע

לא הספקתי להגיש ל"דברי-הכפר" את הספדי לא, בוע שעבר יחד עם כל המשפחה, היות ונחתתי באותו היום – דרך ארוכה מניו-זילנד. לפתחו של קברה של אמי, דיברתי באופן ספונטני מהלב (וגם באנגלית בכדי שפאול שלי יוכל להבין וכן כל דוברי האנגלית). ובכן, אני יושבת כאן בבית אמנו, משחזרת את מה שאמרתי ומתרגמת לעברית.

לאמא היקרה לי מאוד

בדרכי במטוס בשעות הקטנות של הלילה, בהביטי דרך החלון, עמוק אל תוך החשיכה שבחוץ, הרגשתי כאילו זה ממש חלום בלהות. פשוט לא האמנתי, כאשר הכל התרחש בכזו פתאומיות וחשבתי גם על כל ההתרוצצויות הקשורות בכדי להספיק להגיע בזמן.

באותן שעות כשהכל חשוך מסביבי ואינני יכולה לישון, מחשבותיי כמובן היו על אמא. בדמיוני ראיתי את חייה של אמא כמו פקעת.

פקעת פרחים או בצל.

מפקעת של פרח גינה יוצא פרח יפהפה, לעיתים גם ריחני. ובצל למאכל צריך לקלפו על מנת לאכול אותו.

הקליפות החיצוניות מזכירות לי את הקשיים שאמא עברה בחייה, הכאבים והתסכולים שנוצרו מתוך כך (דברים שמרים כבר ציינה בדבריה). מה שגם גרם לפער גדול בינינו בזמן ילדותי ונערותי, עד לפני 20 שנה כשהתחלתי לראות את חייה של אמא מזווית אחרת (ובו בזמן למדתי גם לסלוח לה מכל הלב).

כמו שאת הבצל יש לקלוף – כך ראיתי שאם אני מוכנה להסיר הצידה את השכבות האלה שהיו מעיין מסווה והעכירו את אישיותה הפנימית האמיתית - גיליתי אישיות חמה ואוהבת ודואגת, עם הרבה רחמים עבור אחרים.

אישה – אמא – נאמנה, אמיתית וכנה...

אלה שהיו גם מוכנים גם "לדלג" על תסכוליה, גילו באמא ידידה לכל החיים.

אדם נאמן, ממש פנינה או אבן חן יקרה.

בזמן שהייתי בחו"ל, בתקופות שונות ולעיתים ארוכות, אבא היה שולח לי איגרת אוויר כל שבוע ואמא בנאמנות היתה כותבת בין השורות. אח"כ אמא התחילה את המסורת לשלוח לי את "דברי" אחת לחודש ובכל פעם כתבה לי עליו באחד הדפים הריקים הפנימיים והעבירה בין בני המשפחה שיכתבו גם כן. (למעשה היום מצאנו בביתה "דברי" מוכן לשליחה, שאמא כתבה עליו והצטרפו גם עוד בני משפחה והפעם גם לראשונה ציורים מהנינים).

כל מי ששמר על קשר עם אמא שמע ממנה בנאמנות שנה אחרי שנה, בנוסף למה שמרים כבר הזכירה.

תודה אמא על מה שהענקת לי ולמדתי ממך = נאמנות, כנות, אהבה ליצירה ולטבע, ידידות אמיתית ודאגה לזולת.

רוצה להודות לך אמא גם על שקיבלת את פאול בחמימות כה גדולה אל חיק משפחתנו, יחד עם כל משפחתו.

לפני שאסיים רוצה לספר על חוויה מאוד מיוחדת ויפה שהיתה לי עם קמע (בנו של אחי דוד), כאשר הם ביקרו אותנו בניו-זילנד בחודש שעבר. קמע ישב לידי והביט באפודה שלבשתי שאמא סרגה לי (היא התחילה בסריגה לפני שנה בעת שהייתי כאן בביתה איתה).

היות וראייתה השתבשה מאוד, היא התאמצה מאד במשך חודשים רבים ועבדה קשה כל כך לסיימה, כך שתוכל לשלוח אותה עם דוד בביקורו. (בעיני היא ממש

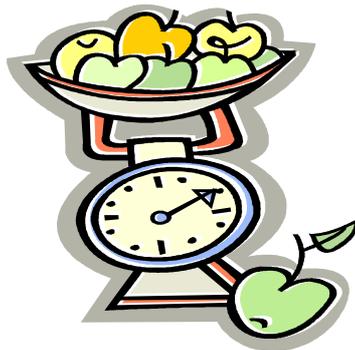
יפה האפודה הזו). תוך כדי שיחה עם קמע הוא מסתכל אלי בחיור רחב ואומר:
 "את יודעת איך סבתא עבדה קשה על זה?" אמרתי: "כן" והוא המשיך: "את
 יודעת שכל עין נסרגה באהבה?" ושוב הסכמתי איתו. ואז הוא הוסיף: "זה כאילו
 שאת לובשת אהבה, את האהבה של סבתא".
 לאמא היה קשה להביע את אהבתה אלינו: בחיבוקים ובמילים פנים אל פנים.
 הדרך שלה היתה דרך העשייה והנתינה. את זה למדתי לקבל ולהעריך מכל
 ליבי וכולנו, כל ילדיה זכו לנתינה זו, ועוד רבים מחבריה פה בקיבוץ וברחבי
 העולם.

במשך הלילה והבוקר, כשנחתנו בשדה התעופה, הירח היה מלא והרגשתי שזה
 לא היה במקרה, כי אם היה מעין אות מלמעלה שחייה של אמא הגיעו למילואם
 "In the fullness of time" חייה הגיעו לשלמות. זה הביא בי נחמה גדולה וגם
 עידוד.

אני רוצה להודות לאחיותי ואחי שהבינו כמה אמא התגעגעה אלי בשנים שלא
 הייתי בבית ותמיד תמכו בעזרתה להביא אותי לכאן ומודה לכם מאוד על
 תמיכתכם גם היום!

אמא, אני אוהבת אותך, תחסרי לי ואתגעגע אליך מאוד!

ואסיים כמו שאת תמיד כתבת לנו: "with tons of love" אבל שבמקום שמך
 אחתום – מבתך האוהבת שולי – שולמית.

September 2005

IN HONOUR OF IMMA

(Matty Devons)

By the time this reaches print I will have winged my way back to
 distant New Zealand having repeated the long and arduous journey

that Shulie and I made (some 23½ hours flight time) after receiving
news of Imma's passing.

What a shock it was for us to learn of her sudden death, yet a blessing
to know that she was active until the very end and suffered little.

Her departure has left us bereft of a wonderful mother and friend.
From the very first time I spoke with *Matty*, asking for Shulie's hand
in marriage, I was so lovingly accepted by her, becoming the oft
recipient of her manifold kindnesses.

The *Ataya* and *Devons* families became intertwined in love through
marriage and my dear Mother, *Helena* (now 94), bonded strongly with
Matty, each recognizing a kindred pioneering spirit in one another.
When *Helena* learned of *Matty's* death she wept at the passing of a
beloved friend.

All my immediate family (sisters – Miriam, Karena and Janice,
brother -Michael and all their families), extended *Ataya* and *Corban*
families, other relatives and many friends join in expressing their
condolences at this time of loss.

My immediate family also send their special regards to Kibbutz
members who have met them.

In closing, how can I hide the extent of the grief I feel and the hole in
my life that Imma has left behind.

No longer will I hear her cheerful voice closing our phone
conversations with "lots of love as always to you, Shulie and
everyone....." or read her characteristic signature on letters, ".....tons
of love as always.....".

What *Matty* has left behind is a lasting legacy of love and loyalty
etched on the hearts and memories of those dear to her.

Until we meet again,

SHALOM,

Paul Ataya

N.Z.Auckland,

הקלות הבלתי נסבלת בקטין החיים!

יום שלישי, יום שגרתו.
 בספר הספרים כתוב: "פעמיים כי טוב".
 משמרת ערב – לאחר מס' שנים של משמרות אתה מכיר כבר את כל
 הסיפורים, קשה להפתיע אותך.
 מתרגלים למונחים כמו "כאבי תופת", "תאמין לי....." וכל מיני משפטי מחץ
 שהומצאו ברובם בארץ והשימוש של בני 18 לובשי המדים הוא נפוץ ומתחלף,
 רק לאחר שמקבלים את ה-"ג" המיוחל.
 ואז פתאום בכל ההמולה השגרתית של המיון מצרצר מכשיר הקשר, תאונת
 דרכים, יש מס' נפגעים בכביש גונן שעדיין נקרא כביש הביטחון, ומיד אחריו מין
 צלצול מעצבן בכל חדר המיון. יש טלפון שכזה עם צלצול מיוחד, קשה לפספס
 אותו, טלפון שלעולם לא מבשר טובות.
 ההודעות בו קצרות: יציב, לא יציב, מין, סוג, כמה ומתי מגיעים.
 וכשאתה שומע שהנפגעים הם ילדים משהו מתכווץ בפנים, גם אחרי שנים ואין
 סוף משמרות עדיין הכיווץ הפנימי קיים, וככל שעולים בגיל ובטוחים שהתחסנו
 בפני הכול, כאב וסבל של ילד הנו משהו מיוחד שקשה לעמוד בפניו.
 בשעת הטיפול הכל נדחק, מתמקדים ומנסים לעשות את המיטב. קשה לתאר
 כמה כוח סבל ואיזו בגרות מגלים ילדים במצבים קשים, ולאחר הייצוב מגיעות
 השאלות: מה קרה ל..... ומה עם אמא של..... והוא מסתכל עליך בעיניים
 גדולות ואתה תקוע. איך תסביר לו שאמא של..... כבר איננה,
כי נהג קל דעת שתי רק כמה כוסייות ויצא אל הכביש! הוא רגיל לשתות,
הוא לא מבין מה קרה! זו היתה נסיעה קצרה ובכלל הוא לא שתי הרבה
ועליו זה לא משפיע!

אז, יקירי הנהגים/ות, כשאתם שותים תחשבו על השרשרת שאני
ואתם בקצה ותעשו טובה אישית – תעברו למושב שלי.

דודי פוקס.

נוער, נוער, נוער, נוערים

כמה מילים לאילן מדינה שסיים ארבע שנות הדרכה בנעורים, ו"עלה" לעבוד עם
 התלתן הבוגר.

רק מי שזוכר את הנעורים של לפני 4 שנים וגם 10 שנים, יכול להעריך את המהפכה שאילן חולל אצלנו בקיבוץ. ללא הפגנות, בלי להניף דגלים, בלי איומים חוצבי להבות, אלא בשקט בשקט, צעד אחר צעד, בסבלנות, בנחישות ובאהבה רבה לנערים, עשה זאת אילן ובגדול. תוך רגישות לכל נער ונערה, תוך קשר עם הורים, עם ראש פתוח לקבלת עצה והדרכה, עם התמדה והשתתפות בכל מפגשי המדריכים באזור, וגם בכל הקורסים (כולל תעודת מע"ר) כך עשה זאת אילן. ואנחנו, כאילו קיבלנו כמובן מאליו שאלה תפקידיו ואחריותו.

אז מה קיבלנו?

מועדון נעורים צבוע ושמור (בדרך כלל) וגם נקי. ריהוט, ספות, ארונות, מערכות שמגיעים ונחתים בנעורים (בעזרת רג'י כמובן) מערכת הגברה טובה לקיבוץ, וטובה לענף החינוך, ומסבירת פנים לנוער העובד עם ההגברה.

צמצום שוטטות

צמצום אלכוהול לטיפות בודדות

לא שומעים על גניבות או "לקיחות"

נוער יוזם ואחראי, נוער משתף פעולה

שנת בר מצווה עשירה

מחסן מחנאות מאובזר

מסיבות פורים וסילבסטר בהשגחה

פעילויות ענפות של קיץ וחופשים קצרים

הפקה וארגון למופת של הפעילויות מהזמנת האוטובוס ועד לאחרון הוופלים ובעיקר, אדם מסביר פנים, נעים, שומע, רגיש ומשתף פעולה.

אני רוצה לאחל לאילן דרך צלחה בדרכו החדשה בתלתון הבוגר ולומר תודה ושוב תודה על התרומה לנעורים שלנו.

אני מאחלת ליגיל אורן (כן, הבן של גבי ונורית) ואביטל (עוד תכירו) שבאים להחליף את אילן, הרבה הצלחה, שתהיה לכם הנאה גדולה בעבודה עם הנוער, ושתביאו לנו את השקט והביטחון שהנערים והנערות שלנו בידיים טובות כמו שהיו אצל אילן.

צילה ב"ר

THE GODS MUST BE CRAZY

זאת תקופה ארוכה שאני עוכב בעניין רב אחר הכתבות ב"דברי הכפר" על נושא שיוך

הדירות וזכות הירושה. כבן קיבוץ שעזב לא חשבתו להתערב בויכוח עד אשר קראתי את כתבתו של שלמה ויסבקר. כתבתו של שלמה הייתה פגיעה ישירה בהורי, בשאר וותיקי הקבוץ, במשפחתי ובי. ולכן החלטתי להגיב.

זכות הירושה של בנים מהוריהם היא זכות גלובלית. חוקי הירושה אינם חוקי קיבוץ כפר הנשיא. איתי וחבריו שאלו שאלות מאד לגיטימיות. האם הועדה אשר טיפלה בנושא שיוך הדירות שינתה את תקנון 2א?..... מדוע הועדה שינתה את התקנון?..... מה המשמעות לחבר הפשוט בשנוי התקנון "מהיום הקובע" "להרישום בפועל"?..... מי מרוויח ומי מפסיד מהשנוי בתקנון?..... האם השנוי נעשה בידיעת הציבור הרחב?..... מה יהיה הצעד הבא?.....

איתי וחבריו לא ניסו לשלוט בתוצאות, כפי שכותבת ג'נט פרימוסט, אלא הם מנסים בדרכם להצביע על טעות מהותית שעלולה להשפיע על זכות הוריהם להוריש את ביתם לילדיהם וזכותם הלגיטימית לרשת את בית הוריהם. בשלב זה אני מתעלם לחלוטין מנושא העורך דין האם היה זה צעד נכון או לא מפני שזה לא הנושא הקריטי. מה שחשוב יותר הוא לענות על חמש השאלות. אם יוכח שאיתי וחבריו צדקו בטענותיהם הרי שנעשה עול לחברת כפר הנשיא.

ועכשיו לנקודה שגרמה לי להגיב. בכתבתו, שלמה ויסבקר, כותב "להורכים יש זכויות רבות כאן, והם ממשיכים להתקיים כאן בזכות ובזכות אחרים כמותי". מי נתן לך את הזכות להעליב את מייסדי הקיבוץ ואת משפחותיהם? אתה חי בכפר הנשיא בזכות אותם "זקנים חלשים". הם לא מתקיימים בקבוץ בזכותך.....איזה חוצפה יש לך.

שלמה, כשהגעתה לקיבוץ לפני חמש עשרה שנה הגעתה לגן עדן שניבנה בזיעה ובדם של הורי ושאר ותיקי הקבוץ. התקבלת מיד כשווה בין שווים. החברים הוותיקים נתנו את נשמתם לבנות את כפר הנשיא. הם עבדו ללא שכר עבודה והקיבוץ באותו זמן לא הפריש כספים לטובת הפנסיה. ביום בהיר אחד התנפץ חלומם ומפעל חייהם עבר מהפך (בניגוד לרצונם). מכיוון שהחלטתם לשנות את דרך חיי הקיבוץ ועברתם לתהליך ההפרטה ולמודל "רשת הביטחון", זאת היא חובתכם לעזור לוותיקים לעבור את שארית ימיהם בקיבוץ בכבוד, בלי שהם יצטרכו לספוג עלבונות שכאלה. כיום אין ביכולתם לתרום מבחינה כלכלית כמוך, אבל לעולם על תשכח מי יסד ובנה את הבית שעתה עומד לרשת.

מלבד איירין אף חבר לא הגיב על כתבתו המעליבה של שלמה ויסבקר. איירין כל הכבוד. האם שתיקת הציבור היא סימן לרוח חדשה המנשבת בכפר?

אם לא ראיתם את הסרט "THE GODS MUST BE CRAZY" כדאי לכם לראות את זה. סיפור על משפחה מורחבת שחיה באושר באפריקה. כולם חיו ביחד התחלקו שווה בשווה בכל מה שהיה, עד שיום בהיר אחד נפל בקבוץ

קוקה- קולה ממטוס לתוך הכפר. כל אחד רצה את הבקבוק אבל היה רק אחד. מאותו יום כל ההרמוניה התפרקה. הם גילו את ערך הרכוש בעלות, קנאה, ושנאה.

ותחשבו על זה.....

אהוד אלמן

תגובה למכתבו של אהוד אלמן

לשמחתי ניתנה לי הזכות להגיב על מכתבו של אהוד אלמן באותו השבוע בו יפורסם, והרי היא לפניכם.

הייתי שמח לו קבלתי תגובות והטפות מהחברים הוותיקים שאתה כל כך דואג לכבודם, ולדעתי, אם מדובר בחוצפה, הרי היא מצדך. באיזו זכות אתה מטיף לי? מה הייתה תרומתך לקיום המקום הזה בשנים הרבות שאינך כאן? איזו זכות יש לך להיפגע מדברי? אתה חלק מהמקום הזה?

להבדיל ממך, אני שנולדתי וגדלתי בתל אביב, **החלטתי** לגור בקיבוץ, ובהחלטתי זו לקחתי על עצמי את כל המחויבויות הנובעות מכך, כגון, חלק בחוב הקיבוץ שלא אני יצרתי ולא הייתי שותף ליצירתו, אלא לניסיונות להקטין אותו ולהמשיך לקיים את המקום למרות החובות. החיים לאורך השנים בצל החוב הזה הם לא פשוטים ומוטלות עלינו מגבלות רבות. אתה החלטת שאינך רוצה לחיות כאן, הסרת מעצמך כל אחריות למה שקורה כאן ואתה מעז להעיר לי ממרומי מושבך בארצות הברית? אחזור על מה שכתבתי ואני עומד מאחרי דברי, להורכים יש זכויות רבות, אך **קיומם** תלוי בי ובחברי הגרים בקיבוץ ומעבירים את משכורתם לקיבוץ. כך הם הדברים גם אם אינם נעימים למשמע האוזן, אילולא אנחנו היינו חיים כאן, עובדים ומפרנסים, לא היה ניתן להורכים להתקיים כאן. אינך יכול להטיל עלינו את האשמה לכך שהקיבוץ לא הפריש בעבר כספים לטובת פנסיה. זו הייתה ההחלטה של החברים וכך נהגו. כל השינויים באורחות חיינו התקבלו בהחלטות דמוקרטיות, והחברים הוותיקים היו שותפים מלאים להחלטות אלה. שום דבר לא התקבל בניגוד לרצונם. מהלכים רבים התנהלו כדי להתאים את השינוי לרצונות הוותיקים, ולא בהכרח על פי ההגיון הכלכלי הצרופ.

אם אתה חושב שיש כאן בעיה, השתתף בפרנסת הקיבוץ ובכך תועיל להורך. יש בעולם אינסוף עסקים שהוקמו בזיעת אפיהם של אנשים יקרים, אך ברגע שהתחילו להפסיד ונאלצו למכור את העסק, כבר לא היו להם יותר זכויות בו, ולא הייתה להם האפשרות לבקש מהבעלים החדשים לדאוג להם ולזכור את העובדה שהם הקימו את העסק.

לשמחתך, אין המצב בכפר הנשיא זהה, העסק לא נמכר, אך הוא בהחלט במצב כלכלי רע ביותר ואין כל אפשרות לנוח על זרי הדפנה ולחשוב שזכויות עבר מקנות פרנסה. כפי שכתבתי, אשתי ואני עובדים ותורמים כאן מהיום הראשון שהגענו לכאן, וכך גם רבים אחרים שבחרו לחיות כאן למרות שלא נולדו כאן. אנשים בגילנו שעבדו את מספר שנות העבודה שלנו כבר בעלי בתים בישראל. אני מניח שגם לך יש בית שהשגת – בזכות עבודתך. למה אתה חושב שאני חי כאן בחסד או בזכות מישהו אחר? אני חי כאן ברצוני, בזכות עצמי ובזכות עבודתי.

איזו זכות יש לך, שבחרת בחיים קפיטליסטיים, להטיף למי שחי כאן, ולומר לנו שחובתנו לדאוג לוותיקים? אתה אומר לנו מה חובותינו? האם לא נראה לך נכון יותר לומר מה **אתה** מוכן לעשות כדי לסייע לנו לדאוג לאמך וחבריה? **ולעשות!** אנחנו, מבלי צורך בהערותיך החלטנו להמשיך ולחיות במודל של רשת בטחון, וכל זה על מנת לא להפקיר את הוותיקים והחלשים. ושוב אני חוזר על עצמי, אם זה לא נראה לך, הצטרף אלינו ושא בעול שאתה רוצה להטיל רק עלינו. הרי ניתן לומר גם לך שכל מה שיש לך היום הוא תוצאה של מה שקיבלת בילדותך ובנעוריך בכפר הנשיא, וגם אתה חייב לדאוג לוותיקים כאן. מה דעתך על זה?

לא הייתה לי ואין לי כל כוונה לפגוע במישהו מהוותיקים החיים כאן בקיבוץ, ומי שהיה לו מה לומר לי, פנה אלי ושוחחנו. אל תיתן לעצמך לחשוב שיש לך כאן זכויות מלבד הזכות לרשת את הבית של אמך בבוא היום. אני לא יורש כאן דבר, אני מקבל הכל בזכות מעשי. אני חוזר ואומר, בלי כל מי שעובד כאן היום, בני משק או אחרים שהגיעו לכאן מבחוץ, המקום הזה לא היה קיים. ברר עם בני משפחתך מה גודל החוב של הקיבוץ והסק את המסקנות בעצמך.

זכויות העבר לא משלמות חובות, הלוואי וכך היה. היה יותר קל לחיות כאן. האם ידוע לך שבגין החוב הגדול, כל מה שיש לנו כאן משועבד לבנקים ועד שנגיע להסדר ונסיר את השעבוד, לא נוכל לשייך את הדירות וגם לך לא יהיה מה לרשת? מה אתה מוכן לתרום להסרת השעבודים ולקידום שיוך הדירות? אני מוכן להמשיך ולחיות כאן ולתרום את חלקי לתמיכה בוותיקים. מה אתה מוכן לעשות?

שלמה ויסבקר

חדשות מהרשת

רשת האינטרנט פועלת בכפר הנשיא מזה זמן. מדי פעם ישנה תקלה כגון מתקפת הוירוסים בתחילת השנה ואז מרגישים פתאום את חיוניותה של מערכת תקשורת זו. אבל בדרך כלל הדברים זורמים

על מי מנחות פחות או יותר ויכול להיווצר הרושם שזהו. זה מה יש ואין שינויים יותר. וכאן ברצוני להבהיר טעות זו.

התחלנו ברוחב פס מסוים ומאז כבר הכפלנו אותו 3 פעמים כלומר היום רוחב הפס שלנו הינו פי שמונה מאשר היה בתחילת הדרך. רוחב פס פירושו תשלום לא קטן הן לבזק על הקו והן לספק התקשורת.

בתחילה היינו מחוברים ביחד עם המפעל אך מזה כשנה אנו עובדים בנפרד כמעט לחלוטין.

מי שתוהה האם היה הדבר כדאי אוכל להסביר לו אבל לא בכתבה זו.

בתחילת הדרך הפעלנו שרת מקומי המאפשר את כל שרותי האינטרנט המוכרים במקום. מדובר בעיקר בדואר אלקטרוני שלנו, שרת פרוקסי, מרחב אתרים ועוד כהנה וכהנה. עקב בעיות וירוסים ושאר מיני ג'יפה בקנה מידה עולמי, נאלצנו להשקיע משאבים יקרים במגננה. בשלב זה נרכש "חומת-אש" או "פייר-וול" באידיש. שרת לניהול הרשת המאפשר למנוע זלילת רוחב פס ע"י משתמש בודד, ולתת עדיפויות לפעילויות שונות בשעות שונות של היום. בעקבות ניהול רשת נכון הצלחנו לחסוך כסף רב בזה שלא הרחבנו את קו התקשורת שלנו סתם.

השרת שלנו שודרג לא מכבר והוא יציב יותר ומהיר יותר וזאת מרגישים בעיקר בעבודה עם דואר אלקטרוני. נוספו שירותים אחדים כשהעיקרי ביניהם הוא הפיכת הדואר שלנו למבוסס WEB כלומר ניתן לגשת אליו מכל נקודת אינטרנט בעולם.

השדרוג הרציני הבא הינו תוכנות הגנה וסינון מקומיים. כלומר כל הדואר שאינו עובר דרך המסננים של כינרת יעובר דרך המסננים שלנו ומדובר הן באנטי-וירוס והן באנטי-דואר-זבל מקומיים.

החידוש המייד במערכת הוא שילוב של גורמים אלחוטיים ברשת דבר שיאפשר הכללת נקודות בעייתיות, מרוחקות או ניידות. המערכת תפעל בעזרת אנטנה מרכזית ויחידות קצה בכל נקודת רשת או מחשב. התקדמות הפרוייקט תלויה במשאבים הכספיים מאחר והעלות הראשונית היא גדולה למדי והחזר פרוס על טווח די ארוך.

בעניין האנטנה: ברור לי שמייד תצוץ השאלה לגבי קרינה ולכן אספתי מספר עובדות להבהרת העניין.

האנטנה המרכזית שתהיה ממוקמת על גג המרכז הציבורי פועלת בעוצמה של 0.1 וואט.

לשם השוואה, מכשיר סלולרי פועל בצריכה של 0.5-0.7 וואט כלומר פי 5-7. כמו כן יש לזכור שמכשיר סלולרי נמצא צמוד לראש האדם המשתמש בו לעומת האנטנה המדוברת המקורבת לבני אדם כ 30 מטר לכל היותר.

לצורך השוואה נוספת, האנטנות הסלולריות המדוברות כל כך ברחבי המדינה צורכות כ 10-20 וואט כלומר פי 100 עד 200 מהאנטנה שלנו.

למרות כל האמור לעיל, אם יש למישהו השגות/שאלות וכו לגבי העניין, ובכלל... פנו אלי במשיבון 4777 או בטלפון או פנים אל פנים אם תצליחו לתפוס אותי באיזו פינה.
גם שאלות ב"דברי" יענו בהתאם.

עד כאן לשבוע זה - דוד אלמן

תפריט ראש השנה

מרק דלעת

געפילט פיש

צלי בקר ברוטב כרישה ורימונים
כרע"י עוף בתאנים ובצל מטוגן
קורנדבלו במילוי עגל טחון ופיסטוק חלבי
שניצל מטוגן לילדים

צמחוני

אורז לבן ברוזמרין
תפו"א זעיר עם עגבניות מיובשות ובצל מטוגן
אנטי פסטי שעועית ירוקה בסויה שום דבש וסומסום קלוי

סלט ירוק ואגוזים קלויים עם רוטב דיגון, קולסלו כרוב וגזר במיונז
סלט עשבי תיבול בלימון טרי וצנובר קלוי בשמן זית
סלט מיונז קלאסי
רצועות ירק דקיקות עם טפנד זיתים שחורים וחרדל

פירות
עוגות דבש ושוקולד
שתייה חמה שתייה קרה

מתכון לעוגת שנה טובה

(12 מנות)

אופן ההכנה :

נוטלים 12 חדשים,
 מנקים היטב מקטנוניות, מרירות, קמצנות וחרדות.
 מחלקים כל חודש ל 29-30 יום,
 כדי שיספיק לכל השנה,
 מערבבים בכלי גדול:
 3 כוסות עבודה,
 2 כוסות מצב-רוח טוב והומור,
 3 כפות גדולות אופטימיות
 1 כף סבלנות
 קומץ טקט.
 קורט הבנה והערכה הדדית.
 שופכים על כל התערובת הרבה שמחה,
 וממסים בחום של אהבה.
 לקישוט, מוסיפים למאפה זר של תשומת לב,
 ומגישים יום-יום עם מצב-רוח מרומם.
 ושתהיה לכולנו שנה טובה.
 אמן, כן יהי רצון.

נמסר מאת: תמר וולפין

